

1

Самотньо обідаючи у серпневому сонці, Джулія і гадки не мала, що скоро лицем до лица зіштовхнеться із загадкою, яка вимагатиме від неї максимальних зусиль, зі справою, яку, можливо, їй не вдасться розв'язати самотужки.

Вона сиділа за одним зі столиків біля ринку в Естермальмі. Електричний самокат покинули на засміченій землі неподалік, і він пронизливо пищав із регулярними інтервалами.

Щоранку, щойно Джулія закінчувала макіяж, вона схилалась до дзеркала і тихо віталася з мамою. Вона успадкувала від неї світлі брови й сумні, темно-зелені очі. Її повні губи та її прямий ніс. А коли сонце падало на її волосся, воно сяяло міддю.

Минулого тижня був її тридцять третій день народження, а це означає, що вона нарешті перегнала матір за віком. Джулія взяла вихідний і провела його в ліжку, читаючи американську статтю про аналіз плям крові. В одному з прикладів єдина куля розкололась навпіл від удару об ребра, спричинивши дві вихідні рани.

Джулія почекала, поки кур'єр залишить квіти від Сідні у неї під квартирою, і лише коли почула, що двері на вулицю зачинилися, вийшла їх забрати.

Двадцять п'ять червоних троянд, рік за роком.

Це її трохи підбадьорило, але вона зусиллям волі не відповіла на дзвінок Сідні, коли той телефонував увечері. Вона не хотіла плакати, просити його приїхати, бо знала, що він це зробить.

Він приїде й втішатиме її, як і завжди, але досить вже благи про його жалість. Не цього вона потребувала від нього, і остаточне усвідомлення цього факту стало її справжнім подарунком самій собі.

Тепер вона мала план. Мету.

Джулія знала, що вона ніколи не зможе повернути кохання Сідні, але вона мала чітке бачення майбутнього, в якому вони працюють разом, обідають разом і засиджуються до ночі, разом обговорюючи всі деталі кожної справи.

Безхатько, що штовхав перед собою перевантажений візок для покупок, наштовхнувся на алюмінієву трубу і почав буркотіти собі під носа, тривожно жестикулюючи.

Джулія заправила пасмо волосся за вухо і знову зосередилася на їжі, хоча вже й вдосталь наситилась. Вона замовила палтуса на пару з голландським соусом, білою спаржею та дрібно нарізаними каперсами. Сонце пробивалося крізь її склянку холодного вина «Сансер», відкидаючи біду тінь на стіл перед нею.

Над головою пролетів літак, перетинаючи Стокгольм.

Джулія опустила столове наряддя й непомітно прикрила вуха, аж доки ревище стихло, не дозволивши собі підвести погляд і подивитися на білі сліди випарів.

Якусь мить вона почекала, зітхнула від своєї власної поведінки, а тоді витягнула телефон і перевірила розклад на тиждень. Подальші зустрічі та інструктаж із техніки безпеки з відділом космосу та плазми Королівського технологічного інституту.

Двоє чоловіків за тридцять сіли за сусідній столик, обое в обтислих костюмах і відполірованому взутті. Краєм ока Джулія помітила, що один із них намагається привернути її увагу. Вона кинула телефон у сумку і покликала офіціанта. Сплачуючи рахунок, вона зустрілася поглядом із блідо-синіми очима чоловіка. Він не відводив погляду, усміхаючись їй так грайливо і кокетливо, аж вона не могла стриматись, щоб не усміхнутися у відповідь.

Джулія потягнулася по свою сріблясту тростину, прихилена до іншого стільця, і підвелась з її допомогою. Чоловік зашарівся і відвернувся.

Вона пішла від свого столика і навпростець попрямувала до Сторгатану.

Були певні кути, з яких вона здавалася привабливою, і вона вже збилася з ліку разів, коли чоловіки починали фліртувати з нею, лише аби втратити інтерес, коли зміниться світло чи вітер здмухне волосся з її обличчя. Джулія часто жартувала про ці миті, але глибоко всередині завжди сподівалася, що наступний чоловік зреагує інакше, коли помітить тростину чи шрам на її обличчі.

Вона, зрештою, і досі була молода. Їй треба було знову закохатися.

На мить затримавшись у затінку церкви, аби заспокоїтись, вона змусила себе рухатися далі й не зупинялась, аж доки дісталася до Стирмансгатан, 15. На мідній табличці на дверях було написано «*Детективна агенція Старк*».

Джулія прихилила свою спеціально адаптовану тростину до стіни. Палиця була виготовлена з титанового сплаву, мала ергономічну ручку і чорну гумову ніжку. Джулія дістала ключі, відімкнула двері й зайшла всередину. Вимкнувши сигналізацію, вона подивилась у дзеркало. Шрам її мав вигляд, ніби був намальований білою ручкою, вертикальна лінія через один бік обличчя, що тягнеться від чола до самого краєчка правої брови й вниз до щелепи.

Прохолодне повітря в офісі пахло старою деревиною, книжками й шкірою.

Джулія кинула сумку на стіл, відчинила вікна, що виходили на пишній внутрішній дворик, і пішла на кухню, щоб приготувати собі подвійне еспreso.

Протягом семи років шлюбу з Сідні вона була Джулією Мендельсон, але після розлучення знову взяла прізвище батька, Старк. Історію цього прізвища можна було прослідкувати

аж до їхнього предка, солдата Ларса Старка, який народився у 1761 році.

У пустці після Сіда, поглинута відчуттям, що все її життя було помилкою, Джулія вирішила покинути свою роботу секретарки в окружному суді Стокгольма. Час, який вона провела у судовій залі, навчив її, що вона має хист читати людей, і протягом кожного судового процесу, на яких вона була присутня, її розчарування у нездатності суду відкопати правду дедалі зростало. Джулія завжди точно знала, що сталося і чому, але посада секретарки не дозволяла їй підвестися і поділитися цими знаннями з присутніми.

На додачу до логічного розуму, над розвитком якого вона працювала роками, Джулія вміла надзвичайно зосереджуватися у певні миті. Щоразу як це траплялося, час немов зупинявся — як це буває перед лицем смерті — і вона могла уловити деталі й вирази, які пропускала більшість людей. У її здібностях, звісно, не було нічого надприродного; то була просто ще одна частинка її травми, її ментальна вразливість.

Багато років тому, задовго до зустрічі з Сідом, увесь її світ розвалився, розлетівся на друзки, ніби винний келих на кам'яній підлозі. А коли вона склала осколки до купи, все змінилося — більшість на гірше, але не все. Бодай так вона собі говорила, хоча, можливо, то була просто спроба втішити себе, знайти сенс у беззмістовності цього всього.

Джулії подобалась її робота секретарки, але після розлучення вона почала мріяти про те, аби стати слідчою Норрмальмської поліції, просто як Сідні. Вона знала, що насправді ніколи не потрапить на службу, її тіло було надто складним для того, тож натомість Джулія відкрила власну детективну агенцію.

Більшість її справ були достатньо прості — інтрижки, перевірка минулого, підозра в корпоративних крадіжках — але час від часу їй до рук потрапляли й складніші випадки, які вимагали від Джулії всіх її аналітичних здібностей.

Джулія принесла свою каву в кабінет і подивилася на старий наручний годинник.

Десь вдалині гуркотів пневматичний дриль.

Вона ввімкнула комп'ютер і вже збиралася сісти за нього, аж пролунав дзвінок. Джулія зиркнула у свій щоденник. Зустрічей на сьогодні не заплановано, але вона взяла тростину і пішла подивитися, хто прийшов.

На тротуарі стояв високий блондин. На вигляд йому було за п'ятдесят, він був одягнений у бежевий тренч, темно-синій піджак, світлі штани й коричневі черевики.

— Ах, вітаю. Мене звати Пер Гюнтер Мотт. Мені, гм, не призначено, але я... я сподівався... — Він замовк і потер голову тремтячою рукою.

— Як я можу вам допомогти? — запитала Джулія.

— Гадаю, я хотів би скористатися вашими послугами, якщо...

— Заходьте, Пере Гюнтере.

— Прошу, звіть мене ПП.

— Можете повісити свій плащ тут.

Джулія відступила вбік, щоб звільнити місце. Їй важко було давати раду будь-яким видам фізичного контакту, а відчуття доторку шкіри до шкіри було достатньо, аби в неї почалась панічна атака.

Чоловік увійшов всередину, роззирнувся і зняв свій тонкий плащ.

Він був стрункий, було щось тендітне й хлоп'яче в ньому, ніби він і досі не зрозумів, що старішає.

Джулія провела його до свого офісу і запропонувала сісти на дивані. Його піджак був зім'ятий на спині, помітила вона, можливо, він кілька годин провів у машині чи потягу.

— Принести вам щось випити? Чай, каву, воду?

— Усе гаразд, дякую.

— Просто скажіть, якщо передумаете.

Джулія помітила, як його очі блукають кімнатою, поки він налаштувується поділитися тим, чому прийшов сюди.

— Перш ніж я перейду до справи, я повинен дізнатися, чи ця зустріч конфіденційна, — сказав він, глибоко вдихнувши.

— Ви можете довіряти мені, наймете ви мене чи ні.

— Тож ви не зможете розповісти комусь про те, що я розповім чи покажу вам?

— Ні.

Пальці чоловіка швидко вистукували по підлокітнику дивана.

— Навіть поліції?

— Навіть поліції, — запевнила його Джулія.

Джулія взяла зі столу записник і ручку, а тоді опустилася в крісло навпроти чоловіка. Його чоло почало виблискувати, і вона побачила, що рука його тремтить, коли він сягнув нею у внутрішню кишеню.

— Гаразд, я б хотів, щоб ви подивилися на цей знімок, — сказав він і поклав телефон на стіл перед нею.

Здавалося, що коли вона взяла телефон і почала розглядати знімок на ньому, чоловіка накрило хвилею тривоги. Зроблено знімок було о 23:25 попереднього вечора, але метаданих щодо розташування не було. У яскравому сяйві спалаху якийсь чоловік сидів на голій бетонній підлозі, притиснувшись спиною до стіни, руки його були зв'язані у нього на колінах. Картата сорочка задержалась на круглому животі, а штани зім'ялися в області промежини. Чоловікова голова була прихована джутовим мішком, один бік якого був просякнутий кров'ю. Вона пролилася на його груди й живіт, між його розставлених ніг і утворила велику, темну калюжу під ним. Знімок був трохи розмитий, тож складно було зрозуміти, чи почала кров згортатися.

— Цього ранку я знайшов це фото на своєму телефоні, — пояснив ПП. — Але я не знаю, як воно на ньому опинилося. Саме тому я тут. Я прийшов до вас, я не міг просто сидіти з...

Його голос затих, він важко ковтнув і витер піт із верхньої губи.

— Хто він? — запитала Джулія.

— Я не знаю, а вгадувати не хочу. Я справді нічого не розумію, — сказав він, заламуючи руки.

— У вас немає ніяких здогадок? Знімок було зроблено приблизно о пів на дванадцятку учора вночі.

Обличчя ПП було зболеним, блідим.

— Я... Річ у тому, що часом я випиваю. І коли це трапляється, іноді я перебираю.

— Гаразд.

— Так перебираю, що потім маю прогалини в пам'яті, з неї зникають цілі години.

— І це трапилося минулої ночі?

— Так. Можливо, це тому, що я прийняв п'ятдесят міліграмів «Атараксу» за обідом, а це ідіотизм, якщо п'єш... інакше я просто не витримую наші збори акціонерів, — пояснив Пер Гюнтер Мотт, кісточками пальців потираючи щоку. — Хай там як... як ви, мабуть, зрозуміли, я боюся, що нашкодив цьому чоловіку.

— Чи схильні ви до вибухів жорстокості, ПП?

— Ні, я так не думаю... Ну, я маю недоліки, бог знає, як багато помилок я роблю, але я не жорстокий чоловік. Чи не був таким досі, наскільки мені відомо.

— Чи є щось таке, що говорило б про те, що саме ви зробили це з чоловіком на знімку?

— Що ви маєте на думці?

— Плями крові, наприклад. Чи поранення, які можна було отримати під час бійки, порваний одяг.

— Ні, ні, нічого такого, але... ну, знімок на моєму телефоні. Дружина сказала, що я повинен піти просто в поліцію. Може, вона і має рацію, але я натомість прийшов сюди. Я хочу найняти вас і почекати, поки ви закінчите розслідування, а вже тоді вирішити, що робити далі.

Джулія відчуває метеликів у животі, мить невагомості. Її серце почало калатати, вона опустила погляд на наручний годинник, що колись належав її батькові, побачила блиск